

POSTANOWIENIE

Dnia 20 stycznia 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jolanta Strusińska-Żukowska

w sprawie z powództwa J. W.-D.

przeciwko Muzeum w O.

o odszkodowanie,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 20 stycznia 2016 r.,

skargi kasacyjnej powódki od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w O.

z dnia 23 października 2014 r., sygn. akt V Pa [...],

1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;

2) zasądza od Skarbu Państwa (Sądu Okręgowego w O.) na rzecz radcy prawnego S. M. kwotę 360 (trzysta sześćdziesiąt) zł, podwyższoną o obowiązującą stawkę podatku od towarów i usług, tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej powódce w postępowaniu kasacyjnym z urzędu;

3) nie obciąża powódki kosztami zastępstwa procesowego strony pozwanej w postępowaniu kasacyjnym.

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w O. wyrokiem z dnia 23 października 2014 r. oddalił apelację powódki od wyroku Sądu Rejonowego w O. z dnia 13 czerwca 2014 r., którym oddalono powództwo J. W.-D. o przywrócenie do pracy w pozwanym

Muzeum w O. lub o zasądzenie od strony pozwanej odszkodowania za niezgodne z prawem i nieuzasadnione wypowiedzenie umowy o pracę.

Powódka wywiodła skargę kasacyjną od tego wyroku i opierając ją na podstawie naruszenia prawa materialnego, tj. art. 30 § 4 w związku z art. 45 § 1 k.p. i art. 8 w związku z art. 45 § 1 k.p., a także na podstawie naruszenia prawa procesowego, tj. art. 233 § 1 w związku z art. 391 w związku z art. 378 § 1 i art. 382 k.p.c., wniosła o uchylenie zaskarżonego wyroku i orzeczenie co do istoty sprawy oraz o zasądzenie od strony pozwanej kosztów postępowania, ewentualnie o uchylenie tego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu do ponownego rozpoznania oraz rozstrzygnięcia o kosztach postępowania kasacyjnego. Pełnomocnik reprezentujący powódkę z urzędu w postępowaniu kasacyjnym wniosł nadto o zasądzenie nieopłaconych kosztów pomocy prawnej.

W skardze kasacyjnej zawarty jest wniosek o przyjęcie jej do rozpoznania z uwagi na to, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Strona pozwana w odpowiedzi na skargę kasacyjną wniosła o odmowę przyjęcia jej do rozpoznania, ewentualnie o jej oddalenie oraz o zasądzenie od powódki kosztów postępowania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, gdy w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Skarżąca twierdzi, że wniesiona przez nią skarga powinna zostać rozpoznana dlatego, że jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.). Tego poglądu Sąd Najwyższy jednak nie podziela, wobec czego wskazane przez powódkę okoliczności nie stanowią uzasadnionych przesłanek przyjęcia skargi do rozpoznania.

Skarga kasacyjna, jako nadzwyczajny środek zaskarżenia prawomocnych orzeczeń sądowych, w pierwszej kolejności służy realizacji interesu publicznego w

sprawowaniu wymiaru sprawiedliwości. Funkcje postępowania kasacyjnego powodują, że wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania i jego uzasadnienie powinny koncentrować się na wykazaniu, iż w konkretnej sprawie zachodzą faktycznie okoliczności przemawiające za interwencją Sądu Najwyższego. Obowiązkiem skarżącego jest zatem przekonanie Sądu Najwyższego, przez odpowiednią argumentację prawną, że w sprawie zachodzi publicznoprawna potrzeba rozstrzygnięcia problemu prawnego postawionego w skardze.

Skarga kasacyjna może być uznana za oczywiście uzasadnioną tylko wtedy, gdy zasadność zarzutów podniesionych w skardze kasacyjnej wynika *prima facie*, bez głębszej analizy prawnej. Dotyczy to więc jedynie uchybień przepisom prawa materialnego albo procesowego, zarzucanym sądowi drugiej instancji w skardze kasacyjnej, o charakterze elementarnym, polegających w szczególności na oparciu rozstrzygnięcia na wykładni przepisu oczywiście sprzecznej z jednolitą i ugruntowaną jego wykładnią przyjmowaną w orzecznictwie i nauce prawa, na zastosowaniu przepisu, który już nie obowiązywał, względnie na oczywiście błędnym zastosowaniu określonego przepisu w ustalonym stanie faktycznym. Innymi słowy, w celu spełnienia przesłanki przewidzianej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. należy wykazać „oczywistość skargi kasacyjnej” przez odwołanie się do argumentacji, która *prima facie* wskazuje, że zaskarżone orzeczenie wydane zostało z oczywistym naruszeniem prawa (por. postanowienia Sądu Najwyższego z 30 czerwca 2007 r., II CSK 184/07, z 2 sierpnia 2007 r., III UK 45/07, z 10 lipca 2007 r., II UK 45/07, niepublikowane, z 25 lutego 2008 r., I UK 339/07, LEX nr 453109), a takich argumentów nie można doszukać się we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej w niniejszej sprawie do rozpoznania.

Zdaniem skarżącej, oczywista zasadność skargi kasacyjnej wyraża się w tym, że „nastąpiło naruszenie prawa materialnego, tj. art. 30 § 4 k.p. w związku z art. 45 § 1 k.p. oraz art. 8 k.p. w związku z art. 45 § 1 k.p. oraz przepisów postępowania”, bowiem „Sądy obu instancji w niniejszej sprawie dokonały *de facto* tylko formalnej oceny dopuszczalności złożenia przez pozwanego pracodawcę każdego z wypowiedzeń bez zwrócenia uwagi na całą sekwencję zdarzeń, które w ocenie powódki zmierzały do pozbawienia jej odprawy”, a nadto „Sądy obu instancji nie zajęły się w ogóle oceną słuszności przyjętych kryteriów kwalifikowania

pracowników do zwolnienia w sytuacji, gdy powódka była pracownikiem z 17-letnim stażem pracy u pozwanego i wykonującym niemal wszystkie możliwe obowiązki”. Tego rodzaju argumentacja nie pozwala stwierdzić, że doszło do jakiegokolwiek naruszenia przytoczonych przepisów prawa, a tym bardziej, że jakiegokolwiek naruszenia miały charakter oczywisty, zwłaszcza że Sąd drugiej instancji dokonał wyczerpującej kontroli zasadności dokonanych powódce wypowiedzeń także pod kątem prawdziwości wskazanych przez pozwaną ich przyczyn, a że była nimi likwidacja stanowisk zajmowanych wyłącznie przez powódkę, nie były i mogły być stosowane żadne kryteria doboru pracowników do zwolnienia.

Nie ma zatem przesłanek do uznania, że powódka zdołała wykazać oczywistą zasadność skargi kasacyjnej w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.

Z tych względów z mocy art. 398⁹ k.p.c. i art. 398²¹ w związku z art. 102 k.p.c. należało postanowić jak w sentencji.